

“Dostačují vám svědectví tohoto poctivého muže?” tázal se Pedro hraběte. “Pakli ne, mohu vám přivést ještě jiné svědky!”

“Já vám věřím,” odpověděl hrabě zasmušile, “a nyní vím co mám dělati. Hrabě Kaminski poskvrnil čest mého domu a z toho se mi musí zlozpovdati, — a sice hned! Já jdu odhru rovnou cestou do jeho domu.”

“Také já jsem byl od něho hrubě uražen a půjdu tam s vámi!” zvolal Pedro. “My dokážeme tomu člověku, že považujeme utrhaní na cti za těžký hřích, který se ani nedá odpustit.”

Hrabě Marbach byl s tím srozuměn a šel s ním k domnělému Kaminskimu, totiž k Vladimírovi.

Tento neměl ani tušení, jakou návštěvu dostane, neboť myslil, že Pedro vůbec již nikdy u něho se neukáže, a hrabě Marbach že k němu pošle své svědky a že ho vyzve na souboj.

Seděl docela klidně u snídaně a četl noviny, pohlížeje chvilkami na Lauru, jež seděla v okně, jako by se naň hněvala.

Z toho čtení jej vyrušil za chvíli sluha.

“Co zde chceš?” tázal se ho Vladimír mrzutě. “Vždyť jsem ti přece řekl, že nechci, abych byl dopoledne někým vytrhován.”

“Já jsem to těm pánům, kteří chtějí s vaší Milostí mluvit, již několikrát řekl,” omlouval se sluha, “ale oni se nechtějí dát odbyti a posílají vaší milosti své listky.”

“Dej je sem,” pravil Vladimír, a vzal od sluby visitky, které mu tento na stříbrném talíři podával.

“Já nepřijmu nikoho!” zvolal pak, když byl na visitkách jména těch pánů si přečetl. “Pakli chtějí hrabě Marbach a don Pedro se mnou mluvit, ať přijdou někdy jindy.”

“A pak byste je dal zase odbyti jako tentokrát!” zvolal Pedro, vrazil do pokoje. “Ne, pane hrabě, my se nedáme odbyti a musíme s vámi záležitost vyřídit, k vůli kteréž sem přicházíme.”

“Pak vám musím býti ovšem k službám,” pravil Vladimír, měře si jednoho i druhého škaredým pohledem. “Prosím, vyslovte se přímo a zkrátka, my jsme zde samotni!”

“To také očekáváme,” odpověděl Pedro vážně, “neboť by vám to velkou čest nedělalo, kdyby se svět dověděl, jak jste oklamal mého přítele Marbacha.”

“Don Pedro je přítelem Marbacha?” zachechtal se Vladimír potupně. “To právě tak vypadá, jako by se spolčil beránek s vlkem, — a donna Blanka bude při tom obětí.”

“Nepobuňujte můj hněv dalšími urážkami!” vzkřikl Marbach, jsa bledý jako mrtvola. “Vy víte, že jsem vám včera přislíbil zadostiučinění za tu potupu, která se vám v mém domě stala, a tedy mi snad uveříte, že jsem za tou příčinou zde.”

“Chcete li mne vyzvat na souboj, tedy vám musím s politováním říci, že to vyzvání přijmouti nemohu,” odpověděl Vladimír. “Já jsem vůbec proti každému souboji, neboť ho považuji za velký nesmysl. Co vám to spomůže, když mne zastřelíte? Docela nic. Čest vašeho domu, kterouž don Pedro tak drze poskvrnil, nedá se zase očistit rovněž jako tím, kdybyste padl vy!”

“Již mlčte a nepopouzejte mne!” zvolal Marbach. “Vy jste si umínil dohnat mne k zoufalství, a proto se musíte se mnou potýkati na život a na smrt.”

“To já také povídám,” dořekl Pedro. “Hrabě Kaminski to vyzvání přijme, sice —”

Svou hrozbu nevyslovil, ale jeho oči, které byly na Vladimíra upřené, prozrazovaly mu již, že má Pedro v úmyslu jej vyzradit, že on žádný hrabě Kaminski není, a přivést jej do nemilého styku s policií.

Toho se musel Vladimír stůj co stůj vystříhati, a proto se musel konečně přece odhodlat vyzvání na souboj přijmouti.

“Dobře, já tedy to vyzvání přijímám, když na to tak naleháte, ale dělám to jen proto, aby se neřeklo, že hrabě Kaminski hrdinskou povahu svého národa zapírá. Volte si zbraně, pane hrabě.”

“Dle mého náhledu, pánové, bude nejlepší když vykonáte ten souboj dle amerického způsobu a když to mezi sebou ujednáte, že musí ten, kdo vytáhne černou kuličku anebo kdo hodí kostkou na tři vrhy menší počet ok, nejdéle za čtyřadvacet hodin zemřít a že se má považovati za samovraha.” navrhol Pedro.

“Já s tím souhlasím?” odpověděl Marbach. “Ode mne se to nikdo nedoví, proč jsem se usmrtil, a hrabě Kaminski bude mít zajisté také tolik cti v těle, že se rovněž tak zachová jako já.”

Vladimíra však Pedroův návrh příliš netěšil. Americký souboj mu nebyl vhod, poněvadž se měl hned vykonati, a sice v čtyřech a dvaceti hodinách.

Ale on to nesměl dát na sobě znáti, že nemá té srdnosti, aby si vzal život, a proto musel přijmout podmínky, které Pedro jakožto svědek hraběte Marbacha diktoval, a nesměl proti tomu ničeho namítati, když Pedro několik černých a bílých kuliček do svého klobouku hodil a zamíchav jimi, mezi Kaminského a Marbacha se postavil a vyzval je, aby si každý svůj los vytáhl.

Černá kulička měla znamenati smrt a bílá život, a poněvadž bylo v tom klobouce od obou barev více kuliček, mohlo se také

státi, že by byli oba černou kuličku si vytáhli a že se pak museli oba ve čtyřadvaceti hodinách usmrtit.

A vskutku vytáhl nejen hrabě Marbach nýbrž také Vladimír osuduou kuličku.

Marbach se trpce usmál, drže v ruce černou kuličku a pravil, obrátiv se k Pedrovi:

“Tedy jsem ztratil všecko, ale čest jsem neztratil. Bůh opatruj Blanku na jejích budoucích cestách a popřej jí té milosti, abyste zůstal vždycky jejím přítelem. Já tomu pekelníkovi odpouštím který zničil mé štěstí a smrti se nelekám.”

“Já vím, že je vám vaše slovo svatým,” zvolal Pedro, “a že nebudete zýtra v tu dobu již na živu, ale o hraběti Kaminskim to říci nemohu a proto zůstanu těch několik hodin, které má být ještě živ, v jeho společnosti. Jakmile udeří zýtra jedenáctá hodina, musí se usmrtit, sice ho usmrtím sám.”

Můžeme si pomysliti, že byl Vladimír těmito slovy zdrcen.

On viděl patrně, že ho chce Pedro zničiti.

A přece nemohl nic dělati, čím by byl Pedrovy úkladné plány zmařil, nemohl požádati úřad za ochranu, ačkoli věděl, že v Rakousku jest také americký způsob souboje přísně zakázán. —

Pakli chtěl zůstat na svobodě, nesměl se o tom, co se stalo, před policií ani zmíniti, a ostatně nevěděl, jakým způsobem by toho mohl dokázati, aby se Pedra aspoň na krátkou dobu zbavil.

Když byl hrabě Marbach zase odešel, vzdech si Vladimír z hluboka, sklesl na pohovku a zaklel strašně, když viděl, že tam Pedro ještě zůstal.

“Ty jsi vtělený ďábel!” zvolal zuřivě, “a to bylo ode mne šílenství, že jsem ti tenkrát tu bambitku z ruky vyrazil.” —

“Každá chyba se tresce již zde na zemi,” usmál se Pedro potupně.

“Já jsem ti tenkrát radil, abys mne nechal zemřít ale ty's byl tak zalepený a myslil jsi, že jsi ve mně nalezl povolný nástroj k provádění svých plánů, a když jsi shledal, že jsi se ve svém očekávání klamal, odvážil jsi se i toho, že jsi počal mé plány kaziti. Ta věřejší zrada tě bude stát život, a poněvadž musí také hrabě Marbach zemřít, bude Blanka moje. Tedy již hleď na tu smrt se připraviti, příteli,” mluvil Pedro s potupným úsměškem dále, “udělej svou závěť a pamatuj v ní také na mne.”

Když byl Pedro tato slova promluvil, uvelebil se do křesla, položil před sebe bambitku na stůl, kterouž byl před Vladimírem ostře nabíbil, i bylo na něm pozorovati, že jest odhodlán tak dlouho u Vladimíra v pokoji zůstat, dokud se tento neusmrtí.

Pedro zůstal docela klidným, hledě potupně na Vladimíra, jenž si počínal jako šílený.

Za chvíli se však Vladimír upokojil a počal přemýšleti, jak by mohl z toho zoufalého postavení vyváznouti.

KAPITOLA VI.

Mstítel.

Hraběnka Blanka seděla v pokoji samotna.

Posadila se u okna do křesla a počala přemýšleti, jak by měla svému manželovi říci, že jej více nemiluje a že půjde s Pedrem.

Nějakou chvíli se zdálo, jako by mu to chtěla všecko napsati, aby s ním nemusela ani mluvit, ale pak si zase pomyslíla, že by jí to mohl hrabě vykládat za zbabělost a že by jí musel mít v opovržení, kdyby si ani netroufala všecko do očí mu říci, co musel vědět.

Z těchto myšlenek byla konečně vyrušena šramotem blížících se kročejů.

Vzchopila se rychle, ohledla se ku dveřím a spatřila v nich svého manžela.

Hned na první pohled na něm zpozorovala velké rozčilení, a také si hned pomyslíla, že nemůže býti toto rozčilení následkem věřejších událostí nýbrž něčeho, co se muselo teprv před chvílí státi.

Jeho oko, které bylo jindy tak jasné a veselé, bylo nyní smutné a zakalené, jeho rtové se stahovali trpkým úsměvem a vůbec na něm bylo pozorovati asi takové pocity, jaké mívá odsouzenec, když má jít na popraviště.

Blanka se zachvěla, když jej spatřila.

On před ní stál jako mstítel a ona očekávala, že se nyní na ni vrhne a že jí ve svém spravedlivém hněvu uskrtní.

Ale Marbach na to ani nepomyslil a v tu chvíli byl ještě více o nevinosti své manželky přesvědčen než dříve.

On byl jen proto tak rozčilený, že se již musel považovati za člověka umírajícího a netroufal si hraběnce ani říci, co bylo mezi ním a Vladimírem se stalo, aby jí nezarmoutil.

“Co pak to máš dnes za nápad, že jsi na sebe vzala ty šaty, v nichž jsem tě ponejprv spatřil?” tázal se hrabě rozechvělým hlasem. “Toť se skoro zdá, jako bys mi chtěla to loučení ještě těžším učiniti.”